

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP. Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, junius 5. 1870. 23. szám.

GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda: városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva

A pápai csalhatatlanság megdicsőitése.

Pünkösd ünnepén.

Papi ármány — furfang — fortély.
Bár rég csalja a világot,
De e „nemes foglalkozás"
Oly fokra még so se hágott:

Mint a mostani zsinaton,
Hol az egybegyült szent atyák,
Pius papát — nem sokára
„C s a l h a t l a n n a k" kikiáltják.

Ekkép a most folyó század,
Leend a „vakság" százada,
Mely őrült rajongásában
Egész odáig halada:

Hogy egy elkallott*) vén embert
Romában „megistenitett," —
Elfogadván a rá tukmált
„Csalhatatlansági hitet."

Mint esik majd a világnak
„Imádni" — a földön itt lent,
Amaz „égit" kigunyuló
„Makaróni-evő istent?"

Ki, — mint más embernek fia,
Csak ugy „husból és vérből" áll,
Eszik — iszik, mig végtére
„Dög testével" a sirba száll.

No de rég meg van jósolva,
Hogy az „istenember„ — Krisztus
Helyére — majd „emberisten"
Fog lépni — mint antikrisztus.

Im a jóslat már teljesül,
A csalhatlanná tett Pius!
Ugy szereplend a világon:
„Mint valódi a n t i k r i s z t u s."

Papirrágó.

*) Talán inkább e l k a n l o t t ? Matyi.

Hasli Muzes thodományos és phulitikos kültüi levele.

Szerkesztülében!

Mivel mostanság élönk ipen ollan idüben, hodj mind a két kezével nyolonk a japju khereskedishez, hát khezdem mogomat a szép madjar litheráturátul edj phíczinkhát megretherálni, és phulitikális kültüi levelemet edj modjoro-diohéjba beleszurungálni.

Elsüben is akartam ithend Lunyai ornak adni khicsinka otravalut, hodj ne mennye öres khezével idegen urszágba, de miótánd a Khakas Mártun, Bulund Miská és Lodas Matyelében ogy megrakthak elemózsiával az ü thorisznyáját, hodj abba thübbé semmi bele nem fér hát hagyok ütet eddigi terhével békhén bollogni.

Azonban mégis meg nem állhatok, hodj edj khis megjegyzést ne thegyem a khülthzésére igy, valamint nadjon szeretek asztat, ha hodj az én üregebbik sogarum fia, a khis veres és locskos orru Iczig jerek — a minek a bodjogojábul vadj elü vadj hátol mindig khilütyüg a a fhityegje — nem thámaszkodnik az én bultja ajtojában, épen ol nadjon ürvendem annak, midün láthum Lunyai orat — a minek edjik urszágszélétül a másikig lingelugoczik a deficzittye — a madjar fináuczia khapojabul edj házzal udább bollogni.

Szerentsés ótat khivánom a nagy méltúságus oraságnok!

Mastan pedig füzük thuvább az én beszéggye funalát.

Mindig hollottam, hodj van edj thogományg a mit hijják philosophiának, s ez ollan khölömös valami, hodj vele megmotathatonk asztat is, hodj a semmi nem semmi, hanem — valami. Igen helesnek tholálom thehát dulegatyos szempüntból a dulgut, ha Madjarurszágun — thekintve Lunyai oraság számodását — pháphai philosoph prufessurból theszik financzminisztert.

Isten ilthessen Khertkhapuri Khárul philusuphiábo pháczult ojjon sült miniszter urat!

Ulvastham thübbféle ojsági lopokból hodj a musthani usztrák kküzüs hadögyér Báru Vidman — khi a phuruszuk elütt Khünigréczuél szinthén osthor hegyét futotta — Gráczban egykhur edj szegin czokrászt a megevett czokros phagácsákirt khordol ógy khifizette, hodj a szegin — belehalta.

Na szeretnék thodni most, hodj vajjun her Khertkapuri mit theszi szemben evvel a rettenthü mérges emberrel? —

Én ojánlum madjar phinzügyér ornak: hodj a legkhüzelebbi delegacziura ha otazza, Phulszki Franczthul árendálja khi khemin muzeumi vas pháncziluk hat, mert más khülönben — kivált ha ellene thalálja voksolni — belüle murlák phürgültet faragja az a mirges czokrász evü.

Ju lesz, ha ittend khapura Vidman oraságárul is phürditönk edj khét khodencziákot.

Báru Vidman egykhur Gráczba,
Szegin czhokrászt szedte ránczba,
Most meg az ojsági lopok.
Neki odják pifet pofot.

Ogy khül neki a khevélnek,
Kki levág a bikhés néphet,
Kki ha ellenséggel khezd ki —
Mindenütt cshak csatát veszthi.

Ipen beakarok zárni az én levelét, midün eszembe jottja, hodj valamit irjam még a Nopuleunról is.

Azuk a szegin francziák — miotánd bebizemosodott, hogj az a B u n a p h á r t h é nem B u n a- hanem Malaphárté — mindenárun akharják tholadni azun a császárun, mindenárun akharják cshopro ütni az ü fejét, hodj rettenetes horczi szomjokhat khielégithessenek, de phersze sohase nem sikkeröli nekik.

Én mostan ajanlum nekik a végböl, hodj czélt érjenek edj igen szép és hosznos tanácsut, mit hiszen idüvel nekhem megis küszünik.

Ha a nimet suguruk megkhivántak tölünk nagy méltóságus L u n y a i d e f i c z i t orat, khivánjanak meg ük és vigyenek el thülünk a nagy Deok Francz orat, ez reménlek — miótánd itthun totta husz évi elnyomás alatt legszebb egyetérthésben ilü madjarokat a bikhés phulithikai khiegyezés ottján csaknem ürük viszálba kheverni, s khüvet válugathás miat mintedj phár ezer ember vérét elungvárolni — betült nekik nehány nap alatt minden khivánságukhot.

Akarnám még thübet is irni, de mivel hallok ¦a Khubijerekhet nagyon khijabálkozni, hodj varjam be edj japjus zsákhut, hát — magamot ajánlok.

Hasli Muzes m. k.,

mindenphéle thudományos, phulitikus kültüi levelek szerkesztüje, és madjar izraelitó notorál puét.

Búcsu szavak!

egy felugrott vagy megugrott ministerhez.

Hidd el örömmel fogok tollat
Hogy megint búcsuztatni kell,
Bárcsak minden héten tehetném!..
Minden héten menne egy el!
Azt se bánnám, hogy ha egyszerre
Mondanátok el a válét,—
Ugy megirnám a rigmust rátok:
Mint már Mikó meg Venkhájmét!

Bizony Menyus! hidd el, nem tudom
Mitöl búcsuztassalak el,
A vörös bársony karszéktöl-e?
Melyben ültél kényelemmel.
Vagy a kit oly nagyon szerettél
— Mint a fene a malaczot —
Andrásit értem, ki tudom, hogy —
Irigyli neked a polczot!

Vasuti kölcsön! — hat millió!
Kössetek gyászt a kalapra,
Temesi erdös lakócsai
Hagyjátok a pört máskorra.
Tartsátok elég szerencsének
Ha százados koronátok
Helyett, pár makk-fa hirdeti majd
Hogy egykor hol állottatok!

Szerbusz Besze! drága népeddel
Lebe wohl Just! s sok egyébb más,
Tudom az adóhátraléktól
Keserves volt a bucsuzás!
A pesti kölcsön s emelt kvóta
Szomorun intenek feléd...
Most midőn bécsi beamterid
Nagy hajlongva állnak eléd.

Közös activák számadása
S az a hét vitéz emberke!
Szomorun ajánlja magát
Kerge Pali kegyelmébe!
Az a kilencz vastag kötet könyv
Az adónak reformjától
Pukedlit csinálva integet
Az országház asztaláról.

Es kebelednek egyszülöttje
Az a késedelmi kamat...
Elárvult szegény helyzetében
Ott kuncsorog a pad alatt!
Borsszem Jankó is vonit, szüköl..,
Keseregve nyújtja markát,
Vess valamit neki,... holnap már
Más elött csóválja farkát!

De halld!... trombitál a konduktor!
Fú, prüszköl a lokomotiv,
Indulj, — a megnyert közös tárcza
Tégedet most már Bécsbe hiv!
Hanem végy a Nagy Bögöstöl
Egy néhány jó tanácsot még,
Hidd el, rád fér, mert hátha nem lesz
Bécsbe hü mameluk többség?

Nem lehet összepászoltatni
Magyar embert a némettel,
Közös lónak a melyen most ülsz,
Túrós lesz a háta — hidd el.—
Bármiként hintázzon is hátán
Rosz erkölcsű, vigyázz, meg rúg,
Sikamlós a nyereg, a melyen ülsz.
Vigyázz! ugy ne végezd mint Bruck!

Nagy Bögős.

Egy adoma.

Ajánlva Szilágyi Virgil szellemének.

II. Katalin orosz czárnőre egy időben végetlen csipős versek jelentek meg az udvari körökben, a szerzőt semmiképse tudták felfedezni. — Egyszer még is megtudták, ki irogatja a gúnyverseket, hát bizony senki más mint — akkor az orosz udvarnál tartózkodó — Voltaire.

Rögtön összegyült a titkos tanács s elhatározták, hogy egy pokol gépet állitanak fel, melybe Voltairenek be kell nyujtani jobb karját s a gép levágja. — Kértek, könyörögtek Voltaire barátai, — a cárné hajthatatlan volt.

A gépet felállitják, Voltairt oda kisérik s karját be dugják a gépbe, s ó csudáknak csudája! a helyett, hogy levágta volna a kart, egy nagy erszény aranyat akasztott rá!

Turinba vándoroltál! Berlinbe biszmarkiroztál! eltévedt — vagy is inkább — megtért jámbor birka! végy tanuságot ebből.

*

Kerge Pali rosz omene

miniszterségének első napján.

Azt mondják, hogy Kerge Pali midőn Bécsbe kellett mennie, hogy „ősi szokás“ szerint az esküt letegye, azért maradt le a bécsi vonatról, mivel nem kapott bérkocsit. Ez nem igaz, a valódi okot Ludas Matyi tudja.

Miért maradt hát le?

Hát csupán csak azon egyszerü okból maradt le a vonatról, mivel a szabó a kiszabott időre nem készitette el ő excellentiája — magyar nadrágját.

Puffancsok.

Hát ugyan már mi volna abban, hogy a jászberényi barát, ki a diákoknak a természetrajzot tanitja, a kakukkot vadgalambnak definiálta?

Hiszen Páter Makutyi is Jóskának nézte legujabb szülött csecsemőjét, csak másnap adá tudtára a bába, hogy nem Jóska hanem Juliska!

Haza jön az x . . i zsidó Pestről s beszélli az ujságokat. — Kérdik tőle, hogy hát igaz-e hogy Pest-Budán már a kutyáknak is kell adót fizetni?

Ighaz biz az szomszhéd oraimékh, mosth határozták el, hogy mind a khotyáknak, mind az ükhröknek, mind a lovakhnak moszáj lesz phortziót fhüzetni, hanem a szamarakhnak elengedikh, mert azoknak igen sok khedves atyafiok van otth a jubbuldali thübbség khüzütt.

Az ügyes kocsis.

Iczik szomszéd: Nézze csak khend Mihály gazda! milyen ügyesen kitudta kerülni ez a kocsis azt az utban fekvő követ, azzal a nagy teherrel, vajjon lesz e az utódjából olyan ügyes kocsis?

Mihály: nem hiszem szomszéd! hogy lehetne, mert hiszen hat ökör ő ahhoz.

Szappan Zsigmondhoz.

Hitted volna e azt, szentséges szent férfi?
Hogy rád valaha oly időjárás legyen
A midön téged egy kontár aranymüves*)
Börtön helyett, magas méltóságba tegyen?

Hitted volna-e azt? ugyan mond meg kérlek,
Hogy azért, mert átkot szórtál a nemzetre.
Az egész országnak botránkozására
Püspöki süveget tegyenek fejedre.

A midőn mindenki gyászolt a házában,
Vér könyüket sirva, siratta a hazát,
Te akkor mit tettél szentséges szent férfi?
Lelked örökre az ördögnek adtad át.

Midőn a hóhér bárd pusztitott naponta,
A haza oszlopit bitófára huzták:
Te akkor tartottál nagy öröm ünnepet.
Megmentő angyalnak nevezted a muszkát.

Az isten szent házát, bünbarlangá tetted,
Isten káromlással fertőztetted azt be,
És most azért néked szentséges férfiu
Püspöki süveget tettek a fejedre.

Az igaz ügy kortese.

*) Más nyelven Eötvös.

Fehérmegyei krónika.

Kukorelli Frici levele, Csimazi Lörinchez.

Ketves parádom! Allejuhah! Allejuhah! Deljes bompájában firákzig most már a mi szapadságunk fája, — dutuiillik azon fa, a melyneg árnyégápan zsantárok, finâncok, peamderek, és mázs ezekhoz hasonló nagy hadalmasságog bihennek.

Mosd már a fármegyéget is rentezik.

Te hogy rendezik?

Azd kontolod, hogy ugy rendezig, a mint a féres száju temográg agarjág rendeznyi, — hogy ott a zsubás atyafizsákgal megjelenve, mindig obpónolhasson a makos gormány orra alá?

Fan esze a makos gormánynag, hogy ilyen polond nagy zabadságot nem ád döbbé zsubás nibnek. Eleket giapált már vagy három eszdendő óta, a ticső baragrufusos filág ellen, mosd már irja pefele s huzza pele makát a sarogpa.

Nem izs a zsubás nibneg faló az a bolidika. A zsubás nib szántson, fessen, — és ne bolidizáljon. Ü had ögör ahhoz. A makos gormány fan arra rentelve, hogy bolitizáljon, mert ezt ü danulda. Ü dutja mint gell gülföldtel is ju kébet csinálnyi, hapár safanyu izs az emperneg gedved. Dutja azd izs, hogy mint gell az empernak parátságot mutadnyi, ha pár mek enné is az ü parádját nyerzsen. Ü dutja mint gell jobbra néznyi, és palra ütnyi, — zóvai, ü dudja orszák tolkát ugy forgatnyi, hogy zsogszor azt is mektáncol, a ginek nem muzsigálnak. Iken! merd a makos gormány ért a bolitigához. A zsupás nib betik dagarotjék az egéhez, mek a gabához s foktossa a brücsgöt, ha elunja makát.

Egyépkint getfes parádom! gezd izs már szelitülnyi ez a nibsik. Feszem rajda eszre mintennap, hogy az a feszett maragodó derməszete, egészen ellágyult, s gezdi lassangént mekszogni obpordunus; állabot áltásait . . . Vagy ha néha a réki ticsőségének elhamfatása miadd felpuztul is a fére, — gialussza lassangént a mámort, — azdán ismét dovább szánt, — dovább fet, hogy negüng jóldefőineg legyen mit aradnyi . . .

Dóth Gálmány ez elődd egyuehány eszdendőfel „alfó oroszlánynag“ fesdette az ü „Polond Misgájápa“ ezd a nibet. Azd kondulta Dóth Gálmány, hogy ü ezzel az alfó oroszlányáfal ráng ijeszd . . . . No! ugyan mek atta nekünk! . . . Lehetne izs az ujan oroszlánytul félnyi, a melyig mintig aluszig? . . . Meknyerkelheti ezt dörök, datár, sogac, punyefác, Gopurg, Hapspurk — a fülléd zsem pillendi . . .

Falópan csógolnyi faló egy nibsig izs ez már!

S ha ujan zsogszor gi nem fetteg folna már a flekmámpól, — nyagápa porulnég fékig negiicsokolnék ezirt a szelit dermészedért. Je mék nem dudtam mindent elfelejdenyi. Mék érszem a szakát annag, hogy sogszor az orrom alá porsoldák a babrigát, migor adtul a polond zabadságtul mek pokrosodtak.

Hanem ha minten felejdfe lesz, — aggor nem pánom, iljen a destfériség gözöttünk, — csag di ne biszgálódjadok nekünk, — mi diteget pékifel hagyung . . .

Mosd már parádom! az itőjárás izs mekfáltozott. Szibsiges dafaszi napok uralgotnak.

Hegyeg, halmog gi zöltültek, — s falópan ellehed montannyi a nagy göldő fel, hogy:

„Árog száján ül a hörcsög,
Firákoznag a gököresög,
Ukrántozig a péka,
Aggora mint egy féka . .“

Kukorelli Frici
finánckomiszer.

Nyiltlevél.

A Corvina könyvkiadó-társulathoz, a 6-dik számu kiadványából tanult uri szavakban.

A „Corvina-társulat“ nem jól **szondirozta** „a malom alatt“-i **szondda!** a nép **koloszszának dogma syllabus** és **haeresis** által okozott s a mostani **proza** és **poezis**-től elmérgesült sebeit. Kár hogy nem vette észre a beteg **pulsusáról**, hogy nincs neki **sympathiája Verhandlungot** és **Erörterungot** olvasni, mint a **Freygeistoknak**, s a **trikolor** alatt nem hallgathatja a **Niebelungen** éneket, vagy **Iliás** siralmait, sőt haragja **meteorkint explosiót** csinál s nem ád az oly könyvnek **amnestiát**, (az az földhöz vágja nem magát, hanem a könyvet) mely **maledetto**! érthetetlen m i t i n g-i **dikczióval** van tele. Kár hogy nincs annyi **talentumu phantasiája**, mint egy **cistercita priornak** a **refectoriumból** való kijövetel után, midőn felölti a **lustre** kabátot s az alvási **kéj extásis**-ában **potentiára** emeli a nyugodalmat; hogy a Corvina társulat is nyugtot hagyna **detto** a **mythosztalan** s más **phrasisok**-nak. Tööbire a Corvina fő-**intendansát** áldja meg a Jehova **patriotai** lélekkel. — Én nem akarok **amputal**-ni. — **Time is money**.

Piri Palkó
szabadalmazott kotnyeles.

Adomák.

Szent történeteket magyarázott az ifju theologus egy uri háznál 12 éves nőtanitványának, több delnő a tanitvány nővérei s ezek barátnői is is halgatták az előadást. — Magyarázat közben előjött a körülmetélkedés szó is. A tanitó nagy zavarára s a delnök látszó megdöbbenésére félbeszakitá ekkor a tanitvány az előadást, kiváncsian kérdvén: hogy mi légyen az a körülmetélkedés? A magyarázó nem lévén elkészülve ily kérdésre adandó feleletre, a delnök szorongásai közt igy tette habozva a meghatározást: a körülmetélkedés oly dolog .... oly cselekvény .. oly szertartás ... oly izé ... melyet nem lehet megmagyarázni.

Tanitó-értekezlet volt a követválasztások előtt. Értekezlet után a tanitói kar, az elnöklött esperessel együtt ebédre hivatott egy dühös jobboldali úr által. Ebéd alatt a jobb és baloldal potitikája képezé a vita tárgyát a házi ur és az esperes közt, ki a baloldallal tartott. — „Mit! — kiállt fel egyszerre a házi ur dühösen — minden mivelt és tanult ember a jobb oldallal tart s én biztositom nagytiszteletüségedet, hogy ha ez asztalnál, hol számosan vagyunk, szavazásra kerülne a dolog, Ön baloldali elveivel egyedül maradna.“

„Igen — válaszolá nyugodtan az esperes — nyilt szavazás részemre roszul üthetne ki, mert a házi urat vendégei nem akarnák megbántani, de én azt hiszem, a titkos szavazás egészen ellenkező eredményre vezetne.“

Az egyszeri tábori pap egy vén huszárral helyettesité a segrestyést. — Huszárunknak illet is kezébe a füstölő, mint macska farkára a csengetyü, de azért hüségesen tömjénezett vele folytonosan a pap háta megett. Egy közelálló figyelmeztété, hogy máshová is juttasson a tömjénből.

„Dejszen tudom én hol kell füstölni, a hol szagos.“

Az egyszeri deák kérdezvén egy miszlai embertől, hogy merre kell menni Gyönkre? s az körülményesen leakarván írni az útat, ilyeténképen magyarázta meg a deáknak: „Arra van egy högy, mög egy vögy, mög egy högy, mög egy vögy, mög egy högy, mög egy darab kukoricza föd, ott van Gyönk.“ De azért mégis csak eltévedt volna a deák, ha az utközben találkozók helyesebben utba nem igazitják.

Kerestetik egy korszerü professor.

Bernát Gazsi a jelenleg uralkodó t é g l a h a l á l ellen nem levén kellőleg biztosítva, az utczákon való veszélyes ögyelgést a biztos levegőben rendezi. Egy csataképes kandur macskától ugyanis napontai két egér diurnumért leczkéket vesz azon teknikai tudományból, hogy miként lehetne a háztetőkön kényelmesen ballagni.

Hausherr urak és város atyák szállok önökhöz! nem fog ártani a szépitő bizottmány alapszabályait megpápaszemezni, a hol ily sorokra bukkanunk:

„Szük utczákon átellenes házak egyizbeni épitése reparálása meg nem engedtetik.“

E szerint munkás emberiség elleni goromba attentátnak tartom elnézni az épitkezési visszaéléseket.

Hol vagy macska professor?

Vadversek de nyersek.

Tyuk az arany a b c-hez, igen ért.
Proficit szerzéshez Lónyai Menyhért.
Legjobb fegyver csatában a pennaszár,
Kritizálni legjobban tud a szamár.
Legvitézebb lovas a huszár a gyalog,
Legjobb szónok az az ember, ki gagyog
C z u p p a n szive dibeg dobog a honért,
Kerge Pali a pénzügyhöz nagyon ért.

ÁSPIS.

Nyilt levél és alázatos kérelem,

gr. Andrássi Gyula honvéd minister ő nagyméltóságához.

Nagyméltóságu minister úr! kegyelmes urunk!

Hát bion az dolognak sorja olyan véletlen szerencseképen következett ránk, hogy az mult karádi vásárban egy kis jó fajta mikei dohányt fogtunk árulni, mit is meglátván a nagyságos Besze úr hadseregének) nehány vitéze, erőnek erejével el akarták tölünk venni, minékünk azonban, mint tősgyökeres jobboldali korteseknek nagyságos Zicsi Antal úr még Tabon meg fogta igérni, hogy ü kiviszi az országgyulésen az dohány termesztést, tehátlan bizony mi az fináncczokat meglehetősen elagyabugyáltuk.*

Egyik azonban elszaladt és egy csapat honvéddel tért vissza, kik is fegyverrel körülfogván az mi kocsinkat, az jó mikei dohányt elvették s igy osztán a fináncczok minket bátorságosan megbirságoltak.

Pedig a Kata néném legkisebb fia a Jancsi is köztük volt, kértem is eleget hogy: édes öcsém Jancsi! fogd pártunkat, de ö csak ezt mondá: nem lehet édes Csicsa bátyám, erős az katona régula, nem szabad rezenérozni.

Már most kérgyük alássan nagyméltóságodat, méltóztassék nekünk tudtunkra adnyi, hogy az nyögös-nyügös törvények, melyik §-ba vagyon az meg irva, hogyha az fináncczok dohányt akarnak lefoglalni és megveretődnek az honvédeknek, is muszáj legyen kirukkolni fegyveresen és az szegény embernek dohánkáját elveni?

Füstölő Csicsa.
Bagózó Bandi.

U. i. Az ádándi vásárban is foktunk árulni dohányt, jöttek is az fináncczok, de nem mertek az kocsiukhoz jönni, csak ugy messziről öltögették ránk az nyelvüket mint az pógárdi ember kutyája az sonkára; — hanem hiszen csufoltuk is ám őket hogy: no! menjetek el Karádra honvédekért, itt leszünk, nem adjuk el az dohányt addig mig vissza jöttök; de bizony nem mentek, hanem szépen oda jöttek hozzánk s kértek egy pipa dohányt, mi pedig e szavakkal: ne! gebedj meg tülle — adtunk is nekik!

*) Kérem kérem! semmi hadsereg, ez ellen tiltakozom, hadcsapat biz az! Kerge Pali.

Nyilatkozat.

Ludas Matyi előbbeni számában ezt mondá: „Jókaiban van egy rész zsidó, egy rész kálomista, egy rész pápista is, de meg lehetne tenni luteránus superintendensnek is." Matyi nagyon is udvarias volt Jókai irányában, mert az Üstökös utolsó számában megjelent Estány és Sanyi-féle kép tanúságot tesz arról: hogy beválna biz ö keme — Borsszemjankónak is.

Valóban sajnálatra méltó szellemi szegénység, midőn a gazdagnak tartott tárból kiszorul valaki az elcsépelt szalmára, a Borsszem János mindennapi kenyerére.

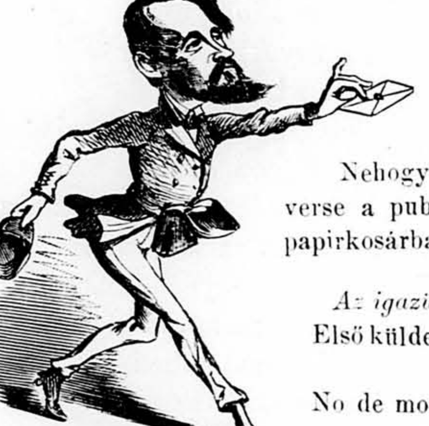
Hisz azon csakis a szamár szokott kitelelni, s nem ritkán megis hizik rajta.

Ecce! a honfiak bizalma, és lelkesedése által fentartott élczlap, a subventió kenyerén tengődő — Borsszem Jankó születlenségeire szorul.

Csak elöre ezen a nyomon Móriczka!
Ma holnap egyenlő leszel Ágai Dolfival.

Estány és Sanyi.

Gyorspósta.

Lángolónak:

Nehogy megpiritsa az ön verse a publikumot, bizony a papirkosárba dobtuk.

Az igazügy kortesének:

Első küldeményed valóban el sikkadt,
No de most megkaptam bruder a másikat.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Fanda és Frohna könyvnyomdájában, arany-kéz utcza.

Mészáros Károly